Ч. 254 Субота 13 (25) падолиста 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вісти політичні.

(Скликане делеґаций. — З ради державної. — Ческа обструкция. — З квотової депутациї. — З угорского сойму. — Анґлійско-трансвальска війна).

Вчерашна урядова часопись оголосила цісарске відручне письмо до міністрів, котрим Цісар скликує засідане спільних делеґаций на день 30 падолиста до Відня.

Вчерашне засідане палати послів було тим цікаве, що на нім розпочала ся обструкция Чехів. Перший забрав голос Чех пос. Долежаль і зазначивши, що поставив наглячe внесенe для чисельного сконстатованя національних відносин в списі населения в р. 1900 зажадав, аби зараз перед приступленем до дневного порядку уділити єму голосу для оправданя наглости того внесеня. — Президент заявив, що дійстно внесенe п. Долежаля стоїть на першім місци поміж наглячими внесенями, в наслідок чого уділив п. Долежалеви голосу. Бесідник висказав передовсім жаль, що не удержало ся єго предложене, аби вибрати комісию адміністрацийну, котрій треба би між иншими передати всі внесеня, дотикаючі спису населеня. Дальше виказував конечність сконстатованя в списі слідуючого року чисельного відношеня поодиноких народів. Долежаль говорив звиж півтретя години. Вичисляв в поазбучнім порядку всі місцевости в Чехії і обговорював подрібно послідний спис населеня в кождій з тих місцевостий з окрема. Коли скінчив, забрав голос Молодочех посол Шілений також в справі наглячости внесеня Долежаля, а відтак Ґоржіца і Хорват Спинчич. Около години $5^{3}/_{4}$ забрав голос п. Крамарж і пригадавши що рівночасно радить квотова депутация, вніс замкнене засіданя палати. Німець Перґельт спротивив ся тому, однако президент Фукс прихилив ся на сторону Крамаржа і замкнув засідане. — Коли президент хотів назначити слідуюче засідане на пятницю рано, п. Перґельт вніс, аби его назначити зараз на вечер на годину 7. В тім самім дусї промовив посол Дашиньский і внесене Перґельта принято 118 голосами против 112. На вечірнім засіданю вела ся дальше дискусия над наглячостию внесеня п. Долежаля. Передусім ухвалено замкнути дискусию. По бесіді ґенерального бесідника Чеха Курца і ріжних спростованях приступлено до головного голосованя над наглячостию внесеня Долежаля і відкинено єї 111 голосами против 94. Відтак перейшла палата до дневного порядку і розпочала ся дискусия над правительственним предложенем, дотикаючим цісарских розпоряджень в справі угоди з Угорщиною. Голос забрав Чех Кафтан і говорив серед великого непокою. Відтак просив президента о замкненe засіданя і о позволенe, аби міг на слідуючім засіданю дальше говорити. Позаяк тому ніхто не противив ся, то засідане замкнено о годині $9^{1}/_{2}$ вечером. Слідуюче відбуває ся нинї.

З Будапешту доносять, що відбуло ся спільне засідане підкомітетів обох квотових депутаций, на котрім осягнено порозуміне в справі квоти в той спосіб, що участь Угорщини має виносити 34·4, а участь Австриї 65·6 процент. Про сей результат повідомлено сейчас міністрів: Селя, Кляріого, Люкача і Князьолуцкого. Порозуміне обох підкомітетів квотових депутаций обіймає слідуючі точки: 1) Квоту установляє ся на 10 літ, почавши від 1 го січня 1900. 2) На час цлової спільности, доходи з цла по відтрученю коштів адміністрациї, будуть уживані на покрите спільних видатків. 3) До покритя решти спільних видатків Австрия причиняє ся квотою 65·6%, Угорщина квотою 34·4%. Угорска квотова депутация відбула засідане, на котрім затвердила умову підкомітетів. Справоздане депутациї предложено вчера угорскому соймови, котрий ухвалив передати его фінансовій комісиї.

З полудневої Африки доходять вісти про нові успіхи Бурів. Именно два відділи анґлійского войска по 2000 людий, котрі спішили до Естkурт, аби там сполучити ся з головною армією, окружені Бурами і відтяті від головної сили Анґлійців. — З Мафекінґ доносять, що оно ледве держить ся. В місті лютить ся пропасниця і населене терпить на брак води.— Під Кімберлей дня 16 ого с. м. хотіли Анґлійці пробити ся крізь армію Бурів, але ті побили їх і вперли назад до міста. — Ораньскі Бури займають дальше міста в північнім Капляндї, де Анґлійці побоюють ся загального вороховні мешкаючих там голяндских поселенців.

---

4)

В серци горбатого.

(З польского — Естеї.)

(Дальше).

Такі дивні річи діяли ся в бюрі — а дивно також і нерівно поводив ся пан Валерий супротив своїх „підданих" — бо доси заедно здавалось єму в хвилях урядованя, що кождий, хто прийде на почту, не має права жадати услуги, але мусить просити як підданий о ласку.

Отже почав з підданими поводити ся не так як давнійше. То знущав ся над ними немов над своїм горбом — то знов прощав їм навіть правдиві провини против почтових приписів, не жадаючи, аби марка була приліплена „в горі на право" і т. п. Рух, з яким відбирав лист неправильно заадресований, велів здогадувати ся, що пан Валерий навіть не бачить ні марки, ні адреси, ні віддаючого, ні взагалі цілого сьвіта.

Ті, що мали з ним до діла, вертали до дому, говорячи: „А то горбатий змалів — лагідний як ягня".

Бували знов такі хвилі, що кидав ся на невинних з правдивою лютостию — тоді єго горб немов би надував ся і більшив так, що бідна жертва єго гніву не сьміла навіть відозвати ся у своїй власній обороні. Виходжено тихцем зперед строгого лиця загніваного урядника, і аж за дверми пані Валюсякова оповідала пани Космарковій, що: „Щось біду підкусило — цілкомлихий ним заволодів — і в тім також доказ, що чорт червоний, бо коли чоловік розлютить ся, то цілком почервоніє, от так на пр. як той горбатий".

Тимчасом Мариси сумно було в місточку, бо робота єї мала ще на довго протягнутись, а то з причини, що не можна було для неї найти помічниці. Самій вишити десять раз по 72 знаків, т. зн. 720 знаків чисел, моноґрамів, гербів і корон (пані начальникова мала герб з короною), то не жарти. Аж їй в очах троїло ся, коли обчисляла, яка величезна робота єї жде. Але мусить викінчити, бо з'обовязала ся, а відтак пані начальникова незле платить, от же вскорі буде могла післати темній знов пятирублівку, аби она там трохи осолодила собі горячі літні місяці в місті.

Але їй було сумно, бо так якось не могла ні до кого пристати.

Коли инші виходили вечером на місто на прохід, Марися не знала, де подіти ся і тужно їй було небозї.

Тому з чим раз більшою сердечностию усьміхала ся, кланяючись, коли кождого рана переходила попри почту де церкви; чула, що то приятель поглядає на неї, і заедно собі повтаряла:

— Він має добрі очи.

І тому не дивувала ся цілком, коли за кілька днів стрітила знов над озером горбатого. Тепер, не надумуючись, приступила до него, і простягаючи руку, говорила з радостию немов до старого знакомого:

— Добрий день вам. Ми вже давно не бачили ся.

А що був горбатий, то не гнівала ся і не дивувала ся, що присів коло неї на мураві, коли она сіла на стятім дереві. І довго з собою розмавляли, аж майже стемніло ся на дворі, і голосний рахкіт жаб пригадав Мариси, що вже час вертати домів.

Коли нині горбатий вернув до хати і розпалив огонь та наставив самовар, не був такий самотний як звичайно — були з ним очи Марисї, а хоч дивив ся в них бистро, не міг там добачити ні крихти лукавости, ні глуму — нічого. Були щирі і глядїли честно.

Марися з своєї сторони чула, що ніхто не слухає з таким занятем єї оповіданя о сестрі Івасі, о тїтцї Петрисї, о тім, як то она часом трамваєм вивезе Івасю ген-ген за Варшаву, як темна радує ся, що так тихо довкола і що так всьо пахне сьвіжиною — чула Марися, що ніхто з таким занятем не слухає того всього як пан Валерий.

Отже й єї серце тягнуло над озеро не лише задля єго золотавих филь при заході сонця, а срібнавих, при всході місяця, не лише задля концерту жаб і птиць, але також задля розмови з кимсь, що так мило на неї глядїв, так уважно слухав, так розумів єї любов до сестри, а сам був такий нещасливий, що кождий єї усьміх був для него добродійством, за яке єї певне Господь мав винагородити.

Не бояла ся людских язиків. Щож би люди могли вигадати о ній і о горбатім? Хто вигадує що о горбатім?

Просвітно-економічне віче в Коломиї.

Коломийска філія тов. „Просьвіти" оголосила оповіщене: „Просимо на віче до Коломиї на день 8. грудня 1899, в сали Каси ощадности. П. Т. В наших часах наука і гроші (капітал) панують на сьвіті. Отже хто хоче без біди жити на земли, повинен мати і розум і гроші. Зле чоловікови з розумом без гроший, але ще гірше мати гроші а розуму не мати. Навіть великі гроші, без розуму, звичайно більше шкодять, ніж помагають. Кождий чоловік, письменний, чи неписьменний, скаже, що то сьвята правда. Длятого мудро говорить наша пословиця: не дай Боже щастя, а дай розум; або друга подібна: прибудь розум, щастє буде. Не дивниця отже, що розумнійші від нас люди, то значить більше освічені, щасливійше жиють на сьвіті, ніж наш темний і бідний нарід. Кілько то еще осьвіти нашому народови треба, щоби він став розумнійшим, а відтак і щасливійшим! Щож нам робити? А щож, треба розуму набирати ся, коли иньші люди розумом до добра приходять. А де-ж его взяти? Від инших, розумні.ших. Гроший за дармо не дають, але науку дають нашим людям за дармо, але на жаль наші люди тої науки навіть за дармо брати не хочуть. Хоть припрошуй їх до науки, хоть плач, — наші люди ні, тай ні! Они гадають, що без науки дійдуть в наших тяжких часах до ліпшого гаразду! Де там! Тепер без науки ніхто анї не господарить, анї не веде торговлі, ні ремесла, хиба що у нас. Але через те ми найбіднійші за всї народи в Европі.

Встид нам і ганьба! Час вже й нам розумнійшими бути, щоби иньші з нас не насьміяли ся! В нашім краю маємо ми, дякувати Богу, красне товариство „Просьвіта" у Львові, що вже 31 літ ревно працює над розсьвічуванем наших міщан і селян. Від шести літ дбає оно також дуже ревно о поліпшене сільскої господарки, двиганє торговлі, закладанє кас пожичкових і шпихлірів громадских, але щож: наш нарід ще дуже темний, а через темноту або не хоче користати з добрих рад „Просьвіти", або, як де в громаді зроблять що доброго розумнійші і ліпші люди, то або висьмівають їх або навіть шкодять їм на маєтку і чести. Так от чорт, той пан темноти і нужди, опанував наших темних, нещасних людий. В деяких сторонах, як от в Сокальщині, Збаражчині, зрозуміли вже наші люди значінє „Просьвіти", і як там добре їм тепер веде ся! Які в них хати, яка худоба (маржина), гей-би паньска, як они вміють коло ґрунту ходити, кілько там читалень, крамниць, кас позичкових! Але нігде так не є зле, як на нашім Покутю! Тут нарід ще дуже темний і длятого дуже бідний. Тож нехай той нарід користає бодай з того, що єму дає ся за дармо, нехай користає з науки (осьвіти!) От коломийска філїя товариства „Просьвіта" спрошує всїх близших і дальших селян і міщан, членів „Просьвіти і читалень, на велике господарско-просьвітне віче, що відбуде ся тут в пятницю, дня 8. лат. грудня сего року.

Ми маємо повну надію, що Ваша Всечестність (Сьвітлий Виділ Читальнї) зволить прибути певно того дня на віче, а крім того приведе з собою по можности як найбільше число гостий. Просимо поучити о тім вічу всїх, що значіня его не розуміють і наклонювати їх прибути на него. Висилаємо ті запросини до всїх майже міст, місточок і сел цілого Покутя, а від старания ревнителїв народної осьвіти і добробиту залежить, чи віче удасть ся чи нї. Ті, що прибудуть на віче, нехай зберуть ся всі о 9 годині рано згаданого дня в коломийскій церкві, де о. крилошанин Кобляньский разом з кількома иншими отцями духовними відправлять соборну Службу Божу при сьпіві хору балинецких селян. По Службі Божій почне ся віче після поданої проґрами в сали Каси ощадности коло руского Народного Дому, що тепер будують. При тім будуть могли участники віча приглянути ся, як красно-величаво виглядає вже тепер недокінчений ще наш Народний Дім. На вічу будуть виголошені дуже цікаві бесїди о ремісничих школах, о здоровлю, о дешевій асекурациї (обезпеченю) худоби від випадків.

По вічу дістане кождий на памятку книжочку, а відтак відбуде ся красний вечерок зі сьпівами, деклямациями і представленем театральним. Вступу анї на віче анї на вечерок не платить ся жадного, а як хто що з доброго серця дасть, то піде на будову нашого Народного Дому.

Ще раз просимо: Прибувайте на віче і приводіть з собою богато, богато! Хто не ворог просьвіти і добробиту нашого темного і бідного народу, той певно на наше віче прибуде! Встид і ганьба там, що відпекують ся ангела просьвіти і добра, а тримають з чортом темноти і нужди!

Віче відбуде ся в пятницю дня 8 лат. грудня 1899. Що буде того дня: О 9 годині рано соборна Служба Божа в коломийскій церкві. О 10 годині початок віча в сали каси ощадности. I. Привітне слово. II. Виклад о ремісничих школах, виголосить проф. др. М. Коцюба з Станиславова. III. Кілька уваг про те, як треба дбати о здоровлє, виголосить др. Зиновій Левицкий. IV. Виклад о крамницях, виголосить честний господар Василь Дутчак з Коршова і управитель крамниці з Балинець. V. Виклад о позичкових касах і добровільнім обезпечуваню (асекурациї) худоби, виголосять: проф. Колодницкий і Мостович. VI. Пращальне слово. Наконець відбуде ся вечерок зі сьпівами, деклямациями, а честні господарі з Балинець відограють з музикою і сьпівами драматичну штуку в 4 актах: „Ніч вифлеємска" Є. Луцика. Буде що слухати і видіти, лише просимо прийти. — Коломия 20 падолиста 1899. За виділ філії „Просьвіти" в Коломиї: *В. Глиньский*, голова. — *І. Гомик*, секретар.

Новинки.

Львів дня 24-го падолиста 1899.

— **Іменованя.** Управитель міністерства торговлї іменував ревідента рахункового в галицкій дирекциї почт і телеграфів Кароля Саганка радником рахунковим.

— **В справі доповняючого вибору** посла до ради державної з міст Бережан і Тернополя доносять з Бережан до львівских часописий: Збори виборців і комітет виборчий в Бережанах ухвалили одноголосно по вислуханю кандидатскої мови дра Людвика Цвиклиньского підпирати его кандидатуру на посла до ради державної з міст Бережани-Тернопіль яко одиноко-відповідну.

— **Звертаємо увагу** наших читачів на анонс „Руского товариства педагогічного у Львові", подаючий до відомости нові видавництва сего пожиточного товариства. Нові сї виданя так байок як і самостійних оповідань надають ся дуже користно на лектуру не тілько для дїтий але і для старшої молодежи, а родичі і опікуни справлять велику радість своїм вихованкам, закупивши їм на Рідвяний дарунок сї гарні, цікаві а дешеві книжочки.

Але Марися мала его за чоловіка. Лише люди не мали і тому не милила ся, не боячи ся людского говореня.

Мешканцї міста дивували ся лише що єсть особа, котра вдає ся з потворою і не боїть ся злих очий. Особливо пані Валюсякова дивувала ся, а що послугувала у пані начальникової, то добре знала Марисю, а навіть любила еї дуже. Перший раз, коли побачила здалека Марисю повертаючу з проходу а побіч неї горбатого, аж перехрестила ся з великого зачудованя. Прислонила собі очи рукою і дивила ся в сторону недібраної пари так уперто, що коли Марися стрітила ся з еї поглядом, то хоч нічого не мала на совісти, почервонїла як грань.

За першим разом пані Валюсякова не сьміла робити заміток, бо ще не досить знала Марисю, але коли який тиждень пізнїйше горбатий відвів знов аж до дверий „Варшавянку", то добре серце велїло Валюсяковій остерегти дівчину.

— І як панна не боять ся такої потвори. Таж у него такі погані очи — ще яке лихо може учепити ся.

— Так вам здаєть ся. То бідний чоловік, гріх утїкати від такого.

— Ой не гріх свого пильнувати — лише треба розпитати ся, що він вже шкоди наробив. Корови ковалихи цїлий тиждень молока не давали, як поглянув на них. А Йосифа так збив, що аж синцї понабігали хлопчискови.

— А може Йосиф заслужив на бите.

— Заслужив чи не заслужив, а я таки не ходила би з горбатим.

— Встидайте ся Валюсякова — атже він чоловік, Боже сотворінє; треба мати милосердя над ним.

Дивні дуже видали ся ті слова Валюсяковій.

— Певне що чоловік то чоловік — говорила собі в дусї — але якісь сумнїви почали будити ся в еї серци що-до того, чи горбатого треба зачисляти до Божих сотворінь чи нї; — бо она часто о таких річах думала і мала щось немов пересьвідчене, що на сьвіті жиють не лиш Божі сотворіня, але й чортові — а до тих послїдних зачисляла пана Валерия.

Нїхто їй доси не перечив, нїхто не обстав за ним, тому не мала нїяких сумнївів що-до своїх пересьвідчень.

Взагалі неохота і недовірє, яке пан Валерий будив в мешканцях міста В. не сьвідчили цїлком о недостачі серця. Цїлком нї!

Коли яка велика а несподївана недоля навістила кого, коли загостив до міста який незнаний, жебрак, калїка, то люди уміли бути милосердними і поратувати ближнього та добре слово найти для него. Але горбатий не будив в них співчутя, бо від дитиньства вже навикли очи до него, виріс між ними, горб з малого ріс незначно в гору, а до того і з вдачі горбатий не був тихий і лагідний. Коли єму противив ся Мартин, син пекаря, то побив его, коли боднарева Варвара грозила єму палицею то підбив їй око. І Мартин і Варвара ходили жалувати ся перед родичами, їх ненависть уділяла ся родичам, а їх гадка о горбатім цїлій босоногій і крикливій товпі малих мешканців місточка.

А горбатий не мав такого, щоби за ним обстав, бо мати умерла видаючи его на сьвіт, а батько пив і пив і ще пив, доки не пропив кілька морґів ґрунту. В хвилях тверезости часом погадав о синї і ішов до учителя та витягав непропиті ще гроші, аби за сина заплатити, говорячи заедно:

— Горбатий злий, то мусить чогось научити ся, бо змарнїє.

Отже і отець робив синови славу „злого".

Отець помер не вспівши вже пропити хати, а тимчасом і горбатий і цїла босонога мала товпа попідрастала, а з ними росло пересьвідчене о злобі калїки, нїхто нїколи не пробовав добути з него якогось доброго чувства, нїхто не питав чи має серце, бо хто дбав о его серце.

Тепер нїчого дивного, що пані Валюсякова була змішана впевненем Марисї, що горбатий то також сотворінє Боже і задумала нарадити ся з приятельками.

Довгі були наради над тою справою, гадки цїлком подїлені, так як колись що-до краски чортової шкіри, однако в кінци порішено, коли не голосно то в дусї близше розглянути ту справу і тим способом Марися справила, що засуд, який віддавна висїв над калїкою нагле захитав ся а пан Валерий мав отверту дорогу до апеляциї і — апелював.

А апелював в той спосіб, що чим частійше грала в его ушах музика голосу Марисї, тим ласкавійші і лагіднійші робили ся ті дикі зьвірі, які розгосподарили ся в его серци, дражнені з кождим днем людьми і обставинами.

В тім серци почали відзивати ся струни, о яких нїколи нїкому не снило ся, аби могли заховати ся під таким горбом. А чим більше Марисині чари впливали лагодячо на пана Валерия, тим більше вїчливости і солодости зазнавали „піддані" від почтового володїтеля.

Всї люди в місточку говорили о тім.

Зміна бо була дуже видна і навіть Йосиф, що не причисляв ся до дуже бистроумних мусїв еї оцїнити.

Вже пан Валерий не відсилав пачок сто-

— **З наукового товариства ім. Шевченка.** Наукова читальня при бібліотеці Товариства отворена що дня від години 2—6 пополудни і в тім часі може кождий з неї користати. До дому випозичають ся книжки лише за кавциєю. — Канцелярия товариства отворена від год. 9—1 рано і від 3—6 пополудни. В неділї і сьвята льокаль Товариства зачинений. Адреса: Львів улиця Чарнецкого ч. 26.

— **З судової салї.** Перед звичайним трибуналом карним у Львові розпочала ся передвчера другий раз розправа против Петра Мечковского, бувшого фотографа, а опісля властителя більшої посїлости і підприємця нафтового. Дня 4 лютого 1898 в Краківскім готели у Львові струтив він в злім намірі убийства свою жінку з II. поверха на діл, але она щасливо впала на ґалєрию першого поверха і вiратовалась від смерти. Перший раз засуджено зьвірского мужа на 6 місяців вязниці, а трибунал касаційний на внесений рекурс казав перевести нову розправу. Розправа потягне ся три дни.

— **Процес в справі розбійничого нападу** в Ямвици під Станиславовом против Олекси Дмитраша за скритоубийство і рабунок скінчив ся в середу вечером. Обжалованого увільнено 11 голосами против одного.

— **На стациї в Станиславові** приключкла ся в середу вечером пригода. Именно товарови поїзд, що мав відійти зі Станиславова до Черновець' виїхав зі стациї т. зв. сліпими шинами, розвалив земний насип, що замикав шлях і вискочив із шин. Машина і шість товарових возів незначно ушкоджені. З людий нїхто не потерпів ушкоди.

— **Огнї.** Передвчера вечером вибух огонь в забудованях двірских на фільварку в Зубри під Львовом. Згоріла стодола, шопа повна збіжа і стирти збіжа і сїна уставлені на гумнї. Пожар грозив стайни, в котрій містило ся кількадесять штук худоби і мешкальному домови, але прибувша на час міска сторожа пожарна зльокалїзувала огонь і уратувала ті два будинки. Шкоду в збіжу потерпів посесор фільварку Шгамфест, але був обезпечений, так само і будинки господарскі, власність міста Львова, були обезпечені.

— **Отруйниця.** В Тернополи ставала перед судом молода, хороша селянка Мария Зелїзко з Оріховець, що віддавши ся за молодого чоловіка, не забула давнїйшої любови і удержувала дальше любовні зносини з хорошим паробком Федьком Конопацким. З тої причини приходило завсїгди між супругами до частих суперечок. Муж відгрожував ся жінцї і еї любовникови, а она завдно говорила, що втече або убє ся. Вкінци порішила справу так, що всипала чоловікови до страви отруї. Муж страву з'їв і був би помер, але лїкарі відратували его. По переведеній розправі засудив суд Марию Зелїзко на 8 місяців вязниці.

— **Американьску рекляму** устроїв оногди у Львові п. Кшиштоф Янович, властитель готелю „Метрополь“, з нагоди отвореня нової пиварнї, а заразом ґенеральної аґенциї для пива з Войнича і Пільзна. По годинї 3-ій по полудни впїхало з маґазинів головного двірця вісїм возів ладованих бочками. На чолї сеї батериї їхав віз, пристроєний вінцями. Кількох герольдів в костюмах грало на трубах, а укоронований Ґамбрінус (король пива) держав в руцї величезну чашу, котру що хвиля опорожнював. Похід, на велику утїху товп, об'їхав майже цїле місто, а о годинї 5-ій заїхав перед готель „Метрополь“.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один удїл членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше удїлів. При складаню першого удїлу належить вложити *вписове на резервовий фонд в квотї 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *приймає вкладки ощадности* в довільній висотї і опроцентовує їх $4\frac{1}{2}\%$ та удїляє кредиту руским товариствам кредитовим на $5\frac{1}{2}\%$. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзі кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 11 перед полуднем до 1 по полудни кождого дня окрім неділь і руских сьвят. *Дирекция.*

— **Увязнене віцеконсуля.** В Бруксели увязнено недавно грецкого віцеконсуля Джакомінього Теофілядоса під закидом, що стояв на чолї банди фальшівників. Виказало ся, що віцеконсуль належить до небезпечної шайки, яка веде своє ремесло у всїх европейских столицях. Та шайка підробила векслї на шкоду банків: в Антверпії на 30.000 фр., в Парижи на 50.000 фр., вела торговлю ордерами і убезпечувала припадково затоплені кораблї. Бельґійскі власти видадуть здає ся Теофілядоса Букарештови, де мають вже в руках всї нитки сеї нечуваної справи.

— **Померла** у Львові Єлена з Ковальских Костишинова, жена руского сьвященика, дня 22-го с. м. в 42-ім роцї житя.

ронам, а навіть коли адреса не була цїлком точна, поправляв єму букву і не сварив за шпурки.

Не допоминав ся о марку „по правій стороні в горі“, написав часом власною рукою адресу в урядовім язицї, коли того було потреба. Кілька разів лучалось єму сказати „Добрий день“ і піднести очи на „підданого“, а що дивнїйше, то що кождий з підданих видержавши той погляд вертав домів без ушкоди — найлїпший доказ, що очи пана Валерия не кидали „уроків“.

В публичній опінії робив ся якийсь нарасний переворот і нїчого дивного, а пан Валерий мав такого знаменитого оборонця.

Марися поробила знакомости, а знати Марисю значило еї любити, отже бувала у всїх домах, що впливали на публичну гадку, а що еї бачено як она нераз розмавляла і проходжувала ся з горбатим, то говорено їй о нїм. Она все его в той сам спосіб боронила: „Боже сотворінє“ — „бідний чоловік“ — „калїка“ або „він не злий“. А таки при тім мала очи повні милосердия і співчутя, що якось люди самі перед собою почали ся встидати, що так без серця осудили і покпнули калїку.

Аж надійшов час, коли мала бути окінчена виправа панни начальниківної і назначений речинець відїзду Марисї.

Вже було під осінь, але сонце пречудно присьвічувало і пригрівало. Марися спішила ся до своеї темної і тїшила ся на гадку повороту; але з другої сторони прикро їй робило ся на души, що вже певне нїколи не побачить озера і веселої луки. Она знала, що рідко коли вертає назад там, де вже була; богаті виправи не часто лучають ся в однім місци.

Жаль їй було також пращати Оленку, дочку пекарки, з котрою заприязнила ся. Дім пекарки сусїдував з хатою пана Валерия, але пан Валерий переходячи попри той дім не кланяв ся, мабуть зі страху, що єму не відклонять ся. Гордий був і бояв ся, аби его не завстидали.

Однако лучило ся, що одного разу Марися стояла разом з Оленкою коло воріт, що вели з улицї на подвірє пекарки. Пан Валерий вертав з почти до свого дому і аж ноги під ним задрожали, коли побачив дївчину так близько в товаристві иншої, чужої — отже не міг задержати ся. Але коли промовив „Добрий вечер“, Марися відповіла питаючи весело:

— А нема там на почтї листу до мене?

Оленка знала вже оборону горбатого, отже також сказала „Добрий вечер“ і спитала так само як Марися:

— А для мене нема там чого?

Горбатий задержав ся і розпочала ся розмова, до котрої і Оленка належала — а коли відійшов, замітила, що має дуже красні очи.

Поволи прийшло до того, що й пекарка запізнала ся з калїкою і запросила его на склянку чаю. Тим способом пан Валерий почав бачити людий і они переставали оминати его. Здавалось єму, що то якийсь сон, що небо перед ним отвирає ся, а то лиш серце его отвирало ся не лише для одної Марисї, але за нею і для цїлого сьвіта. Она всьо, що добре вводила до того серця за собою.

Однако не сьмів гадати о тім, що буде, коли она виїде. Коли та гадка уперто тиснулась єму до голови, то мав охоту заткати уши пальцями, аби не чути того голосу.

Але і пальцї не помогли.

(Дальше буде).

Курс львівский.

Дня 23-ого падолиста 1899.		платять зр. кр.	жадають зр. кр.
I. Акциї за штуку			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		368·—	378·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .		—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		281·—	284·—
Акциі гарбарнї Ряшів		—·—	180·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		248·—	253·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		93·—	93 70
Банку гіпот. 5% преміов.		109·—	109·70
Банку гіпот. $4\frac{1}{2}\%$		98·—	98·70
$4\frac{1}{2}\%$ листи застав. Банку краєв.		99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .		95·50	96·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . .		94·50	95·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.		94·50	95.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.		92·—	92·70
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		96·20	96·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.		—·—	101·50
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}\%$		100·30	101·00
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		95·—	95·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%		103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		94·50	95 20
„ м. Львова 4% по 200 кор.		92 30	93·—
IV. Льоси.			
Міста Кракова		28·50	30·—
Міста Станиславова		58·—	—·—
Австр. червон. хреста	Курс віденьский	19·60	20·20
Угорскі черв. хреста		10·—	10·50
Італ. черв. хреста		11·—	12·50
Архікн. Рудольфа		27·—	28·—
Базиліка		6·50	7·—
Joszif		3·50	4·20
Сербскі табакові		4·40	5·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		5·67	5·77
Рубель паперовий		1·27	1·28
100 марок нїмецких		58·80	59·25
Доляр америк.		2·40	2·50

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 24 падолиста. Австрийска депутация квотова приймила на вчерашнім засїданю справоздане комісиї сїмох о переговорах з депутациєю угорскою. Справоздане депутациї квотової буде сими днями предложене радї державній.

Каиро 24 падолиста Полковник Вінґате напав під Абукаділь 2500 дервішів і розігнав їх, при чім 400 дервішів погибло.

Льондон 24 падолиста. Льорд Сельсбері вже прийшов до здоровля.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).